

MANEL SANROMÀ

«El domini.cat va ser un pacte de patriotes»

Manel Sanromà (Tarragona, 1956) és gerent de l'Institut Municipal d'Informàtica-Hàbitat Urbà de l'Ajuntament de Barcelona, però és també el fundador de la primera xarxa ciutadana que es va crear a l'Estat, TINET, i un dels tres impulsors del domini.cat, que enguany compleix 10 anys.

*Entrevista de Gemma Aguilera
Fotografia de Jordi Play*

Enguany es compleixen deu anys de la posada en marxa del domini .cat. Però el camí per aconseguir que l'organisme responsable, la Corporació d'Internet per a l'Assignació de Noms i Números (ICANN), aprovés la candidatura catalana no va ser fàcil. Com es va gestionar?

—Aconseguir el .cat tenia una càrrega simbòlica política molt potent, era evident que no es tractava només d'un domini lingüístic, i això ens obligava a

actuar amb total discreció i a jugar molt bé les nostres cartes. Vam fer una mena de triangle virtuós, amb l'Amadeu Abril, que formava part de l'ICANN, en Jordi Alvinà, aleshores secretari de Telecomunicacions i Societat de la Informació de la Generalitat de Catalunya, i jo mateix, que formava part de l'Internet Society, una ONG fundada pels pioners d'Internet. A partir d'aquí, el repte era presentar una candidatura en condicions a l'ICANN, i això, d'entrada, eren molts diners.

—Qui els va posar?

—La Generalitat. Eren 200.000 euros a fons perdut per presentar candidatura, a més de les despeses d'advocats i de l'empresa que havia de dissenyar el projecte. Per això la candidatura havia de ser molt discreta, perquè qualsevol moviment en fals era donar pistes als qui no ho voldrien. Des de l'Associació.cat, que, un cop aconseguit el domini es transformaria en fundació, es va informar dels moviments els partits polítics catalanistes i els sindicats, i comptàvem també amb la complicitat dels patrons de l'associació,

—No, però el fet que Zapatero fes ministre d'Indústria José Montilla va jugar al nostre favor. Després de moltes gestions, vam aconseguir que arribés a la taula de Montilla una carta nostra. Sobre aquesta qüestió, dir que ni blanc ni negre, que no s'hi oposava. De manera que a la pràctica, teníem una carta del ministre en què deia que no s'oposava al .cat. Però el Ministeri d'Exteriors va fer altres gestions...

—**Quina mena de gestions?**

—Va adreçar-se al president de l'ICANN per pressionar. El seu president, Vinton Cerf, un dels pares d'Internet, ens va explicar que havia rebut diverses trucades en què Exteriors insistia que, tot i que hagués rebut una carta del ministeri d'Indústria en què no s'oposava al .cat, que en realitat el Govern espanyol hi estava en contra, i el convidaven a demanar l'opinió a Itàlia i França.

—**I què va passar?**

—Que Vinton Cerf els va dir que no, que a Itàlia i França el català no era llengua oficial, i que, per tant, la seva opinió no era rellevant.

—**El .cat tenia el suport d'Andorra?**

—En Jordi Alvinà ja havia contactat amb Andorra, i ens havien dit que no tenien cap objecció. Finalment, el 10 de març de 2004 es va presentar la candidatura i va ser acceptada, per cert, amb el reconeixement del jurat, que en va destacar la qualitat tècnica.

—**Quin balanç en fa, de la feina que s'ha fet des de la Fundació.cat en aquesta dècada de vida del domini?**

—Tècnicament, s'ha fet una feina impecable, però sincerament, penso que s'ha perdut una mica la raó de ser del .cat, que evidentment és la defensa de la llengua, però sobretot és un símbol d'allò que representa el català per al país. El català no és simplement una llengua. És veritat que fa deu anys no podíem anar més enllà de la llengua, però el nostre lema era que per comptes de presentar el passaport presentem el diccionari. Això vol dir que al darrere del .cat hi havia un sentiment nacional. Malauradament, crec que això ha quedat força diluït. El domini funciona molt bé des del punt de vista tècnic i de negoci, i ens identifica en l'imaginari col·lectiu, però no és un domini combatiu.

—**Vol dir que el .cat ara hauria de formar part de l'anomenat procés sobiranista.**

—Exactament. Al meu entendre, el següent pas que ha de donar el .cat no és

tècnic, sinó de país. El .cat –domini que tindria Catalunya si fos un Estat reconegut internacionalment– ha de ser el proper repte, jo diria que el fill que voldria tenir ara. El .cat és un fill que vam parir a tres bandes amb l'Amadeu Abril i el Jordi Alvinà, lògicament amb l'ajuda de moltíssima gent i pagant la Generalitat, però la idea va ser nostra.

—**I el .cat, ja no tindria sentit, amb un .ct?**

—Són dos dominis compatibles, però clarament, el .ct seria el domini d'un país normal, i el .cat podria ser un domini més per a la llengua i pel que representa políticament, fins i tot un domini comú per als Països Catalans.

—**S'han fet passos cap al .ct?**

—Malauradament, des de la Fundació.cat, no. A tall d'exemple, a la Fundació es va fer un debat sobre si donàvem suport al dret a decidir, i davant la negativa, jo vaig dir que em semblava impresentable que la Fundació.cat no signés el Pacte pel Dret a Decidir, però em van dir que no havíem d'intervenir en qüestions polítiques! Per l'amor de Déu, si aquest domini es va crear pel país i per la seva llengua! La gent que hi ha al capdavant de la Fundació són gent catalanista, però crec que s'han obsessionat massa a aconseguir molts dominis, que està molt bé per professionalitzar-ho al màxim, però no som gats –en anglès el .cat seria com el .gat, aclareix l'entrevistat–, som catalans i som gent que reivindicuem la nostra identitat.

—**El .ct està vinculat al fet que Catalunya esdevingui un Estat independent i reconegut internacionalment. Si no és així, no hi ha altres vies.**

—Efectivament, hem de ser possibilistes, pragmàtics com els britànics i units com els jueus. Quan hi ha un enemic a fora, els jueus van units, i després ja passaran comptes a casa, però a Catalunya no ho fem bé. Per això les lliçons de com vam aconseguir el .cat ara són molt interessants: tots units i tenir clar que l'enemic no és a casa, sinó a fora. I davant d'un adversari, prefereixo un lladre de casa que un lladre enemic. Fa deu anys vam aconseguir una unitat tan àmplia com amb el dret a decidir i no es va desfer. El domini.cat va ser un pacte de patriotes, com hauria de ser la independència de Catalunya. I evidentment, entre els patriotes hi ha de tot, també delinqüents. Però els nostres delinqüents ja els jutjarem a casa. •

l'IEC, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i Òmnium Cultural.

—**Per haver de presentar una candidatura en secret, vol dir que vostès tenien molt clara l'oposició frontal de l'Estat?**

—Absolutament, i de fet, si el 13 de març de 2004 hagués guanyat el PP, no tindríem domini. Però els atemptats de l'11 de març van canviar l'escenari i va guanyar el PSOE.

—**No hi devia col·laborar massa, el PSOE...**